ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 24ης Μαρτίου 2011 *

Στην υπόθεση Τ-36/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, με έδρα το Rosbach (Γερμανία), εκπροσωπούμενη, αρχικώς, από τον H. Kaltenecker, στη συνέχεια, από τον R. Böhm και, τέλος, εκπροσωπούμενη από τον H. Kaltenecker, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Βασίλειο της Δανίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τις B. Weis Fogh και V. Pasternak Jørgensen και, στη συνέχεια, από τους V. Pasternak Jørgensen, C. Vang και S. Juul Jørgensen,

παρεμβαίνον,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από την P. Costa de Oliveira και τον T. Scharf,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως των αποφάσεων της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009 και της 1ης Δεκεμβρίου 2009, περί αρνήσεως στην Internationaler Hilfsfonds της πλήρους προσβάσεως στον φάκελο της συμβάσεως LIEN 97-2011,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Το νομικό πλαίσιο

1 Το άρθρο 7, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Οι αιτήσεις για πρόσβαση σε έγγραφο υφίστανται ταχεία επεξεργασία […]

2. Στην περίπτωση ολικής ή μερικής άρνησης, ο αιτών μπορεί, εντός 15 εργάσιμων ημερών από την παραλαβή της απάντησης του θεσμικού οργάνου, να υποβάλει επιβεβαιωτική αίτηση ζητώντας από το θεσμικό όργανο να αναθεωρήσει τη θέση του.»

2 Κατά το άρθρο 8 του κανονισμού, με τίτλο «Επεξεργασία επιβεβαιωτικής αίτησης»:

«1. Η επιβεβαιωτική αίτηση υφίσταται ταχεία επεξεργασία. Εντός 15 εργάσιμων ημερών από την καταχώριση της εν λόγω αίτησης, το όργανο είτε δέχεται την πρόσβαση

του αιτούντος στο ζητούμενο έγγραφο και παρέχει πρόσβαση εντός της εν λόγω περιόδου, σύμφωνα με το άρθρο 10, είτε εκθέτει τους λόγους της ολικής ή μερικής άρνησης, με γραπτή απάντηση. Αν το θεσμικό όργανο αρνηθεί την πρόσβαση εν όλω ή εν μέρει, ενημερώνει τον αιτούντα για τα ένδικα μέσα που διαθέτει, δηλαδή τη δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή την καταγγελία στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, υπό τους όρους που προβλέπονται αντίστοιχα στα άρθρα [263 ΣΛΕΕ] και [228 ΣΛΕΕ].

2. Κατ' εξαίρεση, όπως π.χ. στην περίπτωση αίτησης που αφορά πολύ ογκώδη έγγραφα ή πολύ μεγάλο αριθμό εγγράφων, η προβλεπόμενη στην παράγραφο 1 προθεσμία μπορεί, μετά από ενημέρωση του αιτούντ[ος] και λεπτομερή αιτιολόγηση, να παραταθεί κατά 15 εργάσιμες ημέρες.

3. Η απουσία απάντησης εκ μέρους του θεσμικού οργάνου εντός της προθεσμίας θεωρείται ως αρνητική απάντηση και ο αιτών έχει το δικαίωμα να ασκήσει δικαστική προσφυγή κατά του θεσμικού οργάνου και/ή να καταγγείλει το ζήτημα στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, σύμφωνα με τις οικείες διατάξεις της Συνθήκης [ΣΕΕ].»

Ιστορικό της διαφοράς

3 Η προσφεύγουσα, η Internationaler Hilfsfonds eV, είναι μη κυβερνητική οργάνωση, γερμανικού δικαίου, με δραστηριότητες στον τομέα της ανθρωπιστικής βοήθειας. Στις 28 Απριλίου 1998 συνήψε με την Επιτροπή τη σύμβαση «LIEN 97-2011» (στο εξής: σύμβαση) με σκοπό τη συγχρηματοδότηση προγράμματος ιατρικής βοήθειας που διοργάνωνε στο Καζακστάν.

4 Την 1η Οκτωβρίου 1999 η Επιτροπή κατήγγειλε μονομερώς την εν λόγω σύμβαση και, κατόπιν της καταγγελίας αυτής, ενημέρωσε στις 6 Αυγούστου 2001 την προσφεύγουσα περί της αποφάσεώς της να αναζητήσει ορισμένα ποσά που της είχε καταβάλει στο πλαίσιο της εκτελέσεως της συμβάσεως.

5 Στις 9 Μαρτίου 2002 η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση προσβάσεως στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα. Επειδή η αίτηση αυτή ικανοποιήθηκε μόνον εν μέρει, η προσφεύγουσα, με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 2002 απευθυνόμενο στον Πρόεδρο της Επιτροπής, ζήτησε να της επιτραπεί πλήρης πρόσβαση στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα. Επειδή και αυτή η αίτηση της προσφεύγουσας δεν ικανοποιήθηκε πλήρως, η τελευταία υπέβαλε στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή καταγγελία που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό 1874/2003/GG, διαμαρτυρόμενη για την άρνηση της Επιτροπής να της επιτρέψει πλήρη πρόσβαση στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα.

6 Κατόπιν ενός σχεδίου συστάσεως της 15ης Ιουλίου 2004 που απηύθυνε ο Διαμεσολαβητής στην Επιτροπή και μιας «αιτιολογημένης γνώμης» που απέστειλε στις 12 και τις 21 Οκτωβρίου 2004 η Επιτροπή στον Διαμεσολαβητή, ο τελευταίος έλαβε οριστική απόφαση στις 14 Δεκεμβρίου 2004, με την οποία διαπίστωσε, στο πλαίσιο επικριτικού του σχολίου, ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε λόγους ικανούς να δικαιολογήσουν την άρνησή της να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε διάφορα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα συνιστά περίπτωση κακής διοικήσεως.

7 Στις 22 Δεκεμβρίου 2004 η προσφεύγουσα, στηριζόμενη στα συμπεράσματα της οριστικής αποφάσεως του Διαμεσολαβητή της 14ης Δεκεμβρίου 2004, υπέβαλε στον Πρόεδρο της Επιτροπής νέα αίτηση για πλήρη πρόσβαση στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα. Με έγγραφο της 14ης Φεβρουαρίου 2005 η Επιτροπή απάντησε στην αίτηση αυτή και, στο πλαίσιο της απαντήσεως αυτής, αποφάσισε να μη θέσει στη διάθεσή της άλλα έγγραφα πέραν εκείνων στα οποία είχε επιτρέψει ήδη την πρόσβαση μέχρι τότε.

8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, νυν Γενικού Δικαστηρίου, στις 11 Απριλίου 2005, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 14ης Φεβρουαρίου 2005, προσφυγή η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-141/05. Κατόπιν προβολής ενστάσεως απαραδέκτου από την Επιτροπή βάσει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, το τελευταίο απέρριψε την προσφυγή της προσφεύγουσας ως απαράδεκτη, με απόφαση της 5ης Ιουνίου 2008, T-141/05, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή).

9 Κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως από την προσφεύγουσα βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο, με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2010, C-362/08 P, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. I-669), εξαφάνισε την προαναφερθείσα απόφαση της 5ης Ιουνίου 2008, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, απέρριψε την ένσταση απαραδέκτου που είχε προβάλει η Επιτροπή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και ανέπεμψε την υπόθεση στο τελευταίο προκειμένου αυτό να αποφανθεί επί των αιτημάτων της προσφεύγουσας που αφορούν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 14ης Φεβρουαρίου 2005 με την οποία αυτή της αρνήθηκε την πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα. Η αναπεμφθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υπόθεση, με αριθμό T-141/05 RENV, εκκρεμεί ακόμη ενώπιον αυτού.

10 Με έγγραφα της 28ης και της 31ης Αυγούστου 2009 η προσφεύγουσα υπέβαλε νέα αίτηση πλήρους προσβάσεως στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα.

11 Με έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 2009, η Επιτροπή απάντησε στη νέα αυτή αίτηση πλήρους προσβάσεως στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα διευκρινίζοντας ότι, λαμβανομένου υπόψη του διαρρεύσαντος χρόνου από της αποφάσεώς της επί της από 22 Δεκεμβρίου 2004 αιτήσεως πλήρους προσβάσεως στα έγγραφα του φακέλου της προσφεύγουσας, που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής στην υπόθεση T-141/05, προέβη σε επανεξέταση κάθε εγγράφου του σχετικού φακέλου που δεν της είχε γνωστοποιηθεί και ότι, κατόπιν της εξετάσεως αυτής, αποφάσισε να επιτρέψει στην προσφεύγουσα ευρύτερη πρόσβαση στα εν λόγω έγγραφα, όχι όμως στο σύνολό τους.

12 Με έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2009, που πρωτοκολλήθηκε στην Επιτροπή στις 19 Οκτωβρίου 2009, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση με την οποία κάλεσε την Επιτροπή να επανεξετάσει την από 9 Οκτωβρίου 2009 απάντησή της στη νέα αίτηση πλήρους προσβάσεως στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα που περιλαμβανόταν στα έγγραφα της 28ης και της 31ης Αυγούστου 2009.

13 Στις 10 Νοεμβρίου 2009 η Επιτροπή παρέτεινε την προβλεπόμενη προς απάντηση στην αίτηση της προσφεύγουσας της 15ης Οκτωβρίου 2009 προθεσμία, οπότε η εν λόγω προθεσμία απαντήσεως έληγε την 1η Δεκεμβρίου 2009.

14 Με έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2009, που περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 2 Δεκεμβρίου 2009, η Επιτροπή εξέθεσε, αρχικά, ότι, καθόσον η αίτηση της προσφεύγουσας της 15ης Οκτωβρίου 2009 επέβαλλε λεπτομερή εξέταση πολλών κρίσιμων εγγράφων και οι σχετικές διαβουλεύσεις με τις άλλες υπηρεσίες δεν είχαν ακόμη ολοκληρωθεί, δυστυχώς αδυνατούσε να δώσει οριστική απάντηση. Στη συνέχεια, η Επιτροπή προσέθεσε τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού […] 1049/2001, δικαιούστε να προσφύγετε ενώπιον του [Γενικού Δικαστηρίου] ή του Διαμεσολαβητή. Εντούτοις, το έγγραφο απαντήσεως είναι σχεδόν έτοιμο, οπότε μπορείτε να αναμένετε λεπτομερή απάντηση της Επιτροπής συντόμως. […] Η απόφαση θα σας γνωστοποιηθεί το ταχύτερο δυνατόν […]»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Φεβρουαρίου 2010 η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή κατά των αποφάσεων της Επιτροπής που περιλαμβάνονται, αφενός, στο έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 2009 και, αφετέρου, στο έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2009.

16 Στις 5 Μαΐου 2010 η Επιτροπή κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα αντικρούσεως περιέχον αίτημα καταργήσεως της δίκης και αίτημα λήψεως μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας.

17 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Ιουλίου 2010, η προσφεύγουσα προέβαλε νέους λόγους, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 48 του Κανονισμού Διαδικασίας, ώστε να προσθέσει στην επιχειρηματολογία της στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής λόγους που φέρεται ότι είναι παρόμοιοι προς εκείνους που δέχθηκε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 2010, T-111/07, Agrofert Holding κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή).

18 Με διάταξη του Προέδρου του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Αυγούστου 2010, επετράπη στο Βασίλειο της Δανίας να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας.

19 Κατόπιν αιτήματος του Γενικού Δικαστηρίου προς παροχή πληροφοριών, στο πλαίσιο του οποίου οι διάδικοι στη διαδικασία κλήθηκαν να του γνωστοποιήσουν τις ενδεχόμενες παρατηρήσεις τους και τις συνέπειες που συνάγουν ενδεχομένως από το σκεπτικό και το διατακτικό της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Ιανουαρίου 2010, T-355/04 και T-446/04, Co-Frutta κατά Επιτροπής (Συλλογή 2010, σ. II-1), όσον αφορά το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 29ης Απριλίου 2010 και της ασκήσεως της προσφυγής στην υπόθεση T-300/10, οι ως άνω διάδικοι κατέθεσαν τις απαντήσεις τους εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

20 Με την περιλαμβανόμενη σε έγγραφο της 14ης Οκτωβρίου 2010 απάντησή της η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον στην υπό κρίση υπόθεση και ότι, ακόμα και αν το Γενικό Δικαστήριο αποφασίσει άλλως, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, θα πρέπει να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά της έξοδα και σε εκείνα της προσφεύγουσας.

21 Με την περιλαμβανόμενη σε έγγραφο της 14ης Οκτωβρίου 2010 απάντησή της η Επιτροπή υποστηρίζει μεταξύ άλλων ότι, καθόσον η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της 29ης Απριλίου 2010, δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον στην υπό κρίση υπόθεση.

22 Με την περιλαμβανόμενη σε έγγραφο της 15ης Οκτωβρίου 2010 απάντησή του το Βασίλειο της Δανίας δεν θέλησε να διατυπώσει παρατηρήσεις επί του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας.

23 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από το Βασίλειο της Δανίας, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τις αποφάσεις της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009 και της 1ης Δεκεμβρίου 2009, «καθόσον με αυτές η Επιτροπή της αρνήθηκε την πρόσβαση στα μη αποκαλυφθέντα έγγραφα» σχετικά με τη σύμβαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— σε περίπτωση που το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι η προσφυγή στρέφεται κατά μιας σιωπηρής αρνητικής αποφάσεως, να απορρίψει την προσφυγή με την αιτιολογία ότι αυτή είναι άνευ αντικειμένου·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

25 Εισαγωγικώς, διαπιστώνεται ότι, όσον αφορά ειδικά την αλληλουχία των πραγματικών περιστατικών στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε καθεμία από τις δύο αποφάσεις που προσβάλλει η προσφεύγουσα στην υπό κρίση υπόθεση, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι το έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 2009 απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα σε απάντηση στη νέα της αίτηση περί πλήρους προσβάσεως στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα που περιλαμβανόταν στα έγγραφα της 28ης και της 31ης Αυγούστου 2009. Δεν αμφισβητείται επίσης ότι το έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2009 απευθύνθηκε στην προσφεύγουσα κατόπιν της εκ μέρους της υποβολής τής από 15 Οκτωβρίου 2009 αιτήσεώς της.

26 Εξάλλου, όπως η ίδια η προσφεύγουσα ρητώς υποστήριξε με το δικόγραφο της προσφυγής και χωρίς τούτο να αμφισβητηθεί από την Επιτροπή, διαπιστώνεται, αφενός, ότι τα έγγραφα της προσφεύγουσας της 28ης και της 31ης Αυγούστου 2009 υποβλήθηκαν στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 7 του κανονισμού 1049/2001 και, επομένως, πρέπει να χαρακτηριστούν συλλήβδην ως «αρχική αίτηση» υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου (στο εξής: αρχική αίτηση) και, αφετέρου, ότι το έγγραφο της προσφεύγουσας της 15ης Οκτωβρίου 2009 υποβλήθηκε στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 8 του ίδιου κανονισμού και, επομένως, πρέπει να χαρακτηριστεί ως «επιβεβαιωτική αίτηση» υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου (στο εξής: επιβεβαιωτική αίτηση).

27 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, πρέπει να ελεγχθεί, αφενός, το παραδεκτό των αιτημάτων ακυρώσεως της προσφεύγουσας που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία περιέχεται στο έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 2009 και, αφετέρου, το αν η προσφεύγουσα εξακολουθεί να έχει έννομο συμφέρον όσον αφορά τα αιτήματά της ακυρώσεως που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής η οποία περιέχεται στο έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2009.

Όσον αφορά το παραδεκτό των αιτημάτων που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009

28 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Γενικό Δικαστήριο, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

29 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι έχει διαφωτισθεί επαρκώς από τα έγγραφα της δικογραφίας και αποφασίζει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου αυτού, να αποφανθεί επί του παραδεκτού των αιτημάτων τα οποία στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009 χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

30 Κατά το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να ασκείται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της προσβαλλομένης πράξεως, από την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο τελευταίος έλαβε γνώση αυτής. Κατά το άρθρο 102, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η εν λόγω προθεσμία παρεκτείνεται κατ' αποκοπή λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες.

31 Κατά πάγια νομολογία, η ως άνω προθεσμία ασκήσεως προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως, δεδομένου ότι τάσσεται για να εξασφαλίζεται η σαφήνεια και η βεβαιότητα

των εννόμων καταστάσεων και για να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση ή αυθαίρετη μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης, εναπόκειται δε στον κοινοτικό δικαστή να εξετάζει αυτεπαγγέλτως αν τηρήθηκε η προθεσμία αυτή (απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Ιανουαρίου 1997, C-246/95, Coen, Συλλογή 1997, σ. I-403, σκέψη 21, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1997, T-121/96 και T-151/96, Mutual Aid Administration Services κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1355, σκέψεις 38 και 39).

32 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι, με την επιβεβαιωτική αίτηση της 15ης Οκτωβρίου 2010, η προσφεύγουσα κάλεσε την Επιτροπή να επανεξετάσει την περιλαμβανόμενη στο από 9 Οκτωβρίου 2009 έγγραφό της απάντησή της στη νέα της αίτηση. Επομένως, χωρίς να απαιτείται να προσδιοριστεί η συγκεκριμένη ημερομηνία κατά την οποία το έγγραφο αυτό της 9ης Οκτωβρίου 2009 κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα ή περιήλθε σε γνώση της, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η εν λόγω κοινοποίηση ή γνώση επήλθε προδήλως το αργότερο στις 15 Οκτωβρίου 2010, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα υπέβαλε την επιβεβαιωτική αίτησή της.

33 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε αλλ' ούτε και υποστήριξε την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας, που θα επέτρεπε παρέκκλιση από την εν λόγω προθεσμία βάσει του άρθρου 45, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που έχει εφαρμογή στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δυνάμει του άρθρου 53 του εν λόγω Οργανισμού.

34 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, η δίμηνη προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει το αργότερο, σύμφωνα με το άρθρο 101, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του Κανονισμού Διαδικασίας, στις 16 Οκτωβρίου 2009, δηλαδή την επομένη της ημέρας κατά την οποία το έγγραφο της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009 κοινοποιήθηκε το αργότερο στην προσφεύγουσα, ή κατά την οποία αυτή έλαβε γνώση του εν λόγω εγγράφου. Η ως άνω προθεσμία έληξε, επομένως, το αργότερο στις 29 Δεκεμβρίου 2009, λαμβανομένης υπόψη της παρεκτάσεως κατά δέκα ημέρες καθώς και της παρατάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 101, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, της προθεσμίας όταν η λήξη της συμπίπτει με ημέρα Σάββατο, Κυριακή ή με κατά νόμον εορτάσιμη, ήτοι τουλάχιστον έναν μήνα και τρεις ημέρες πριν από την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009, την 1η Φεβρουαρίου 2010.

35 Επομένως, η παρούσα προσφυγή, καθόσον αποσκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 9ης Οκτωβρίου 2009, πρέπει να κριθεί εκπρόθεσμη και, επομένως, να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτη, χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν οι λοιπές ενστάσεις απαραδέκτου της Επιτροπής.

Όσον αφορά το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας σχετικά με τα αιτήματα που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Δεκεμβρίου 2009

Επί του αντικειμένου των αιτημάτων που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Δεκεμβρίου 2009

36 Οι διάδικοι διαφωνούν επί του ζητήματος αν τα αιτήματα που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Δεκεμβρίου 2009 αφορούν, κατ' ουσίαν, μια σιωπηρή απόφαση περί απορρίψεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως (στο εξής: σιωπηρή απορριπτική απόφαση).

37 Συναφώς, πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, στο από 1ης Δεκεμβρίου 2009 έγγραφό της, η Επιτροπή ανέφερε στην προσφεύγουσα ότι δεν ήταν σε θέση να απαντήσει εμπροθέσμως στην επιβεβαιωτική αίτηση. Ομοίως, η Επιτροπή, δήλωσε με το έγγραφο αυτό στην προσφεύγουσα ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, εδικαιούτο να προσφύγει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ή του Διαμεσολαβητή. Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου του εγγράφου της 1ης Δεκεμβρίου 2009, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή όχι μόνον έκρινε η ίδια αναγκαίο να διαπιστώσει τη δική της αδυναμία να δώσει απάντηση εντός της τασσόμενης προθεσμίας, μετά την παράτασή της, στην επιβεβαιωτική αίτηση, αλλά, επιπλέον, φρόντισε να υπενθυμίσει τα μέσα παροχής ένδικης προστασίας που διέθετε η ενδιαφερομένη, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, σε περίπτωση ελλείψεως απαντήσεως του θεσμικού οργάνου σε επιβεβαιωτική αίτηση.

Κατά συνέπεια, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως εκθέτει η προσφεύγουσα στο υπόμνημα απαντήσεως, η Επιτροπή, στο από 1ης Δεκεμβρίου 2009 έγγραφό της, περιορίστηκε στο να αναγνωρίσει ότι δεν ήταν σε θέση να δώσει απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση και ότι η εν λόγω έλλειψη απαντήσεως μπορούσε να αποτελέσει το αντικείμενο ένδικης προσφυγής, πληροφορώντας παρεμπιπτόντως την προσφεύγουσα ότι «αναμ[ενόταν] λεπτομερής απάντηση της Επιτροπής συντόμως».

38 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, καταρχήν, τόσο το Δικαστήριο όσο και το Γενικό Δικαστήριο δεν δέχονται ότι μόνη η σιωπή θεσμικού οργάνου μπορεί να συνιστά σιωπηρή απόφαση, γιατί διαφορετικά τίθεται υπό αμφισβήτηση το σύστημα παροχής μέσων ενδίκου προστασίας που θεσπίζεται από τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με εξαίρεση τις περιπτώσεις στις οποίες υφίστανται ρητές διατάξεις προβλέπουσες σχετική προθεσμία, από της λήξεως της οποίας λογίζεται ότι έχει ληφθεί μια τέτοια απόφαση εκ μέρους του θεσμικού οργάνου που έχει κληθεί να λάβει θέση και προσδιορίζουσες το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Δεκεμβρίου 2004, C-123/03 P, Επιτροπή κατά Greencore, Συλλογή 2004, σ. I-11647, σκέψη 45· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1999, T-189/95, T-39/96 και T-123/96, SGA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3587, σκέψη 27· T-190/95 και T-45/96, Sodima κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-3617, σκέψη 32, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2009, T-437/05, Brink's Security Luxembourg κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. II-3233, σκέψη 55).

39 Όμως, όσον αφορά τον κανονισμό 1049/2001, από τις διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι ο νομοθέτης προέβλεψε ότι η έλλειψη απαντήσεως του θεσμικού οργάνου εντός της τασόμενης προθεσμίας, στο πλαίσιο της εξετάσεως επιβεβαιωτικών αιτήσεων τις οποίες προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφοι 1 και 2, του εν λόγω κανονισμού, συνιστά αρνητική απάντηση.

40 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι διατάξεις του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, αφενός, τάσσουν ρητώς προθεσμία, κατά τη λήξη της οποίας, ελλείψει αποφάσεως εκδιδομένης σε απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση, το

οικείο θεσμικό όργανο λογίζεται ότι έλαβε σιωπηρή απόφαση και, αφετέρου, προσδιορίζουν το περιεχόμενο της αποφάσεως αυτής, ήτοι ότι πρόκειται για αρνητική απόφαση.

41 Τρίτον, το Γενικό Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο νομοθέτης σαφώς προέβλεψε στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 ότι η ως άνω σιωπηρή απορριπτική απόφαση μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο ένδικης προσφυγής εκ μέρους του αιτούντος σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

42 Επομένως, σύμφωνα με τη νομολογία που υπενθυμίζεται στη σκέψη 38 ανωτέρω, πρέπει να συναχθεί ότι η σιωπή θεσμικού οργάνου κατόπιν επιβεβαιωτικής αιτήσεως πρέπει να λογίζεται ως σιωπηρή απορριπτική απόφαση που μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο ένδικης προσφυγής σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

43 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω διαπιστώσεων, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι τα αιτήματα ακυρώσεως που στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Δεκεμβρίου 2009 πρέπει να ερμηνευθούν ως σκοπούντα την ακύρωση της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως που στηρίζεται στην έλλειψη απαντήσεως της Επιτροπής στην επιβεβαιωτική αίτηση, έλλειψη την οποία διαπίστωσε η ίδια η Επιτροπή στο εν λόγω έγγραφο.

Επί του εννόμου συμφέροντος της προσφεύγουσας όσον αφορά τα αιτήματα ακυρώσεως που στρέφονται κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως

44 Κατά το άρθρο 113 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να αποφανθεί αυτεπαγγέλτως, αφού ακούσει τους διαδίκους, ως προς το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως. Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι έχει επαρκώς διαφωτισθεί από τα προσκομισθέντα έγγραφα και τις εξηγήσεις που παρέσχαν οι διάδικοι κατά την έγγραφη διαδικασία, οπότε παρέλκει να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

45 Κατά πάγια νομολογία, η έλλειψη νομίμου συμφέροντος συνιστά λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, τον οποίο ο κοινοτικός δικαστής μπορεί να εξετάζει αυτεπαγγέλτως (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 2004, T-310/00, MCI κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-3253, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι οι προϋποθέσεις του παραδεκτού της προσφυγής εκτιμώνται κατά το χρονικό σημείο της ασκήσεως της προσφυγής, με την επιφύλαξη της απώλειας του εννόμου συμφέροντος, που αποτελεί διαφορετικό ζήτημα (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 2002, T-131/99, Shaw και Falla κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2023, σκέψη 29 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Πάντως, προς εξασφάλιση της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, η διαπίστωση αυτή περί του χρόνου εκτιμήσεως του παραδεκτού της προσφυγής δεν μπορεί να εμποδίσει το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η έκδοση αποφάσεως επί της προσφυγής παρέλκει στην περίπτωση κατά την οποία ο προσφεύγων που είχε αρχικώς έννομο συμφέρον έπαυσε να έχει οποιουδήποτε είδους προσωπικό συμφέρον για την ακύρωση της οικείας αποφάσεως λόγω γεγονότος που συνέβη κατόπιν της ασκήσεως της προσφυγής. Πράγματι, για να μπορεί ο προσφεύγων να ασκήσει προσφυγή περί ακυρώσεως αποφάσεως, πρέπει να αντλεί διαρκώς προσωπικό συμφέρον από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως (διάταξη του Πρωτοδικείου της 17ης Οκτωβρίου 2005, T-28/02, First Data κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4119, σκέψεις 36 και 37, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2008, T-301/01, Alitalia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-1753, σκέψη 37), διότι, διαφορετικά, αν το έννομο συμφέρον του προσφεύγοντος εκλείψει κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου επί της ουσίας δεν θα μπορεί να του αποφέρει κανένα όφελος (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 2007, C-362/05 P, Wunenburger κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-4333, σκέψη 43, και απόφαση Co-Frutta κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 44).

47 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι, κατά την ημερομηνία της ασκήσεως της προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα είχε απλώς λάβει, σε απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση, το έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2009 με το οποίο η Επιτροπή την πληροφόρησε, κατ' ουσίαν, περί της υπάρξεως μιας σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως. Επομένως, κατά την εν λόγω ημερομηνία, η προσφεύγουσα είχε έννομο συμφέρον και η προσφυγή ήταν παραδεκτή.

48 Εντούτοις, επίσης δεν αμφισβητείται ότι, μετά από το έγγραφο της Επιτροπής της 1ης Δεκεμβρίου 2009 (σκέψη 14 ανωτέρω), η Επιτροπή, με έγγραφο της 29ης Απριλίου 2010, απάντησε ρητώς και οριστικώς στην επιβεβαιωτική αίτηση της προσφεύγουσας και, στο πλαίσιο αυτό, της επέτρεψε την πρόσβαση σε νέα έγγραφα του φακέλου σχετικά με τη σύμβαση, χωρίς όμως να της παράσχει πλήρη πρόσβαση σε αυτόν. Η δε προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Ιουλίου 2010, άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Απριλίου 2010.

49 Επιπλέον, από τους λόγους που εκθέτει η προσφεύγουσα στο υπόμνημα απαντήσεως με ημερομηνία 5 Ιουλίου 2010 προκύπτει ότι αυτή, κατόπιν της εκδόσεως από την Επιτροπή της αποφάσεως της 29ης Απριλίου 2010, δεν προσάρμοσε τα αιτήματά της ακυρώσεως στην παρούσα υπόθεση. Αντιθέτως, πάντοτε στο υπόμνημα απαντήσεως, ρητώς ενημέρωσε το Γενικό Δικαστήριο ότι αποφάσισε να ασκήσει νέα προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Απριλίου 2010, πράγμα το οποίο, όπως αναφέρεται στη σκέψη 48 ανωτέρω, όντως έπραξε στις 9 Ιουλίου 2010, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

50 Κατά συνέπεια, παρέλκει να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο επί της παρούσας προσφυγής, καθόσον αυτή στρέφεται κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, διότι η προσφεύγουσα δεν έχει πλέον προσωπικό συμφέρον προς ακύρωση της εν λόγω αποφάσεως λόγω της εκδόσεως από την Επιτροπή της αποφάσεως της 29ης Απριλίου 2010, σε απάντηση στην επιβεβαιωτική αίτηση, της οποίας ζητεί εξάλλου την ακύρωση στο πλαίσιο της υποθέσεως T-300/10, Internationaler Hilfsfonds κατά Επιτροπής, που εκκρεμεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Πράγματι, εκδίδοντας την απόφαση της 29ης Απριλίου 2010, η Επιτροπή απάντησε ρητώς στην επιβεβαιωτική αίτηση, πράγμα το οποίο η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, και, επομένως, προέβη εμμέσως σε ανάκληση της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

51 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί το παραδεκτό του νέου λόγου που προέβαλε η προσφεύγουσα με το από 20 Ιουλίου 2010 έγγραφό της (σκέψη 17 ανωτέρω), η παρούσα προσφυγή πρέπει να κριθεί

προδήλως απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009 αφού κατέστη άνευ αντικειμένου στον βαθμό που στρέφεται κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα του αντίδικου. Επειδή η προσφεύγουσα ητήθηκε, δεδομένου ότι η προσφυγή ακυρώσεως, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009, είναι προδήλως απαράδεκτη, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα, καθώς και σε εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή σε σχέση με τα αιτήματα ακυρώσεως της εν λόγω αποφάσεως.

53 Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Γενικό Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.

54 Εν προκειμένω, όσον αφορά το γεγονός ότι η προσφυγή κατέστη άνευ αντικειμένου καθόσον στρέφεται κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση, αφενός, ότι, όπως η Επιτροπή ρητώς αναγνώρισε με το έγγραφο της 1ης Δεκεμβρίου 2009, κατά τη λήξη της τασσόμενης βάσει του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001 προθεσμίας, ήτοι, εν προκειμένω, κατόπιν της σχετικής παρατάσεως, την 1η Δεκεμβρίου 2009, η ίδια δεν ήταν σε θέση να απαντήσει στην επιβεβαιωτική αίτηση. Αφετέρου, αντιθέτως προς όσα εξέθεσε η Επιτροπή με το ίδιο έγγραφο, δηλαδή ότι θα εδίδετο «συντόμως» λεπτομερής απάντηση στην προσφεύγουσα, πρέπει

να σημειωθεί ότι η επιβεβαιωτική απόφαση εκδόθηκε μόλις στις 29 Απριλίου 2010, ήτοι σχεδόν πέντε μήνες μετά την αποστολή του εγγράφου της 1ης Δεκεμβρίου 2009, το οποίο παρέλαβε η προσφεύγουσα στις 2 Δεκεμβρίου 2009, και, επομένως, δυόμισι μήνες και πλέον μετά την εκπνοή της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως που είχε η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ για να αμφισβητήσει, όπως εδικαιούτο βάσει του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001, το κύρος της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως της επιβεβαιωτικής αιτήσεως. Τέλος, καθόσον δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί του βασίμου της επιλογής της προσφεύγουσας να ασκήσει νέα προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Απριλίου 2010, αντί να προσαρμόσει καταλλήλως τα αιτήματά της στην υπό κρίση υπόθεση προκειμένου να λάβει υπόψη την απόφαση αυτή, η περίσταση αυτή δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη στο στάδιο του προσδιορισμού των δικαστικών εξόδων από το Γενικό Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας.

55 Επομένως, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που χαρακτηρίζουν την υπό κρίση υπόθεση, ιδίως το γεγονός ότι η Επιτροπή προδήλως υπερέβη την προθεσμία εντός της οποίας όφειλε να απαντήσει, δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 1049/2001, στην επιβεβαιωτική αίτηση, οπότε η προσφεύγουσα δεν είχε άλλη επιλογή, προκειμένου να διασφαλίσει τα δικαιώματά της, παρά να ασκήσει την παρούσα προσφυγή κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως, η Επιτροπή πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά της έξοδα καθώς και στα έξοδα εκείνα της προσφεύγουσας τα οποία αφορούν τα αιτήματα ακυρώσεως που στρέφονται κατά της σιωπηρής απορριπτικής αποφάσεως.

56 Τέλος, κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Επομένως, το Βασίλειο της Δανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη, καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009.

2) Καταργείται η δίκη επί των αιτημάτων της Internationaler Hilfsfonds eV που αποσκοπούν στην ακύρωση της σιωπηρής αποφάσεως της Ευρωπαϊκής Επιτροπής περί απορρίψεως της αιτήσεώς της της 15ης Οκτωβρίου 2009 να της επιτραπεί η πρόσβαση στα σχετικά με τη σύμβαση έγγραφα LIEN 97-2011.

3) Η Internationaler Hilfsfonds φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και τα έξοδα εκείνα της Επιτροπής τα οποία αφορούν τα αιτήματα ακυρώσεως, καθόσον αυτά στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 9ης Οκτωβρίου 2009.

4) Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα καθώς και εκείνα της Internationaler Hilfsfonds που αφορούν τα αιτήματα ακυρώσεως, καθόσον στρέφονται κατά της αποφάσεως της Επιτροπής της 1ης Δεκεμβρίου 2009.

5) Το Βασίλειο της Δανίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 24 Μαρτίου 2011.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Η Πρόεδρος
I. Pelikánová